

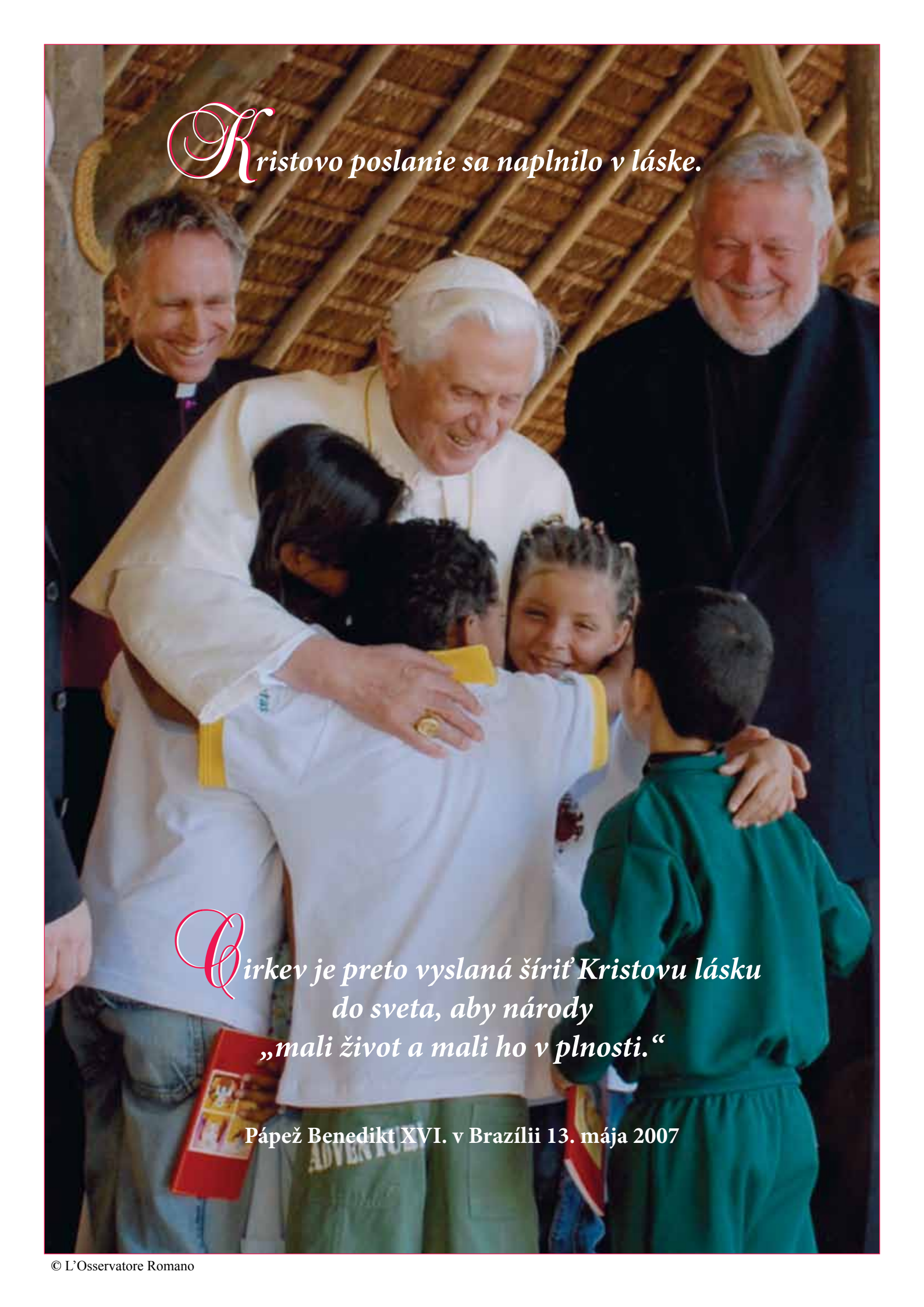
Vítarstvo Srdca

12. ročník / (IV) 2007 / č. 57

Rodina Panny Márie

ZO ŽIVOTA NAŠICH MISIONÁROV I

A photograph of Pope Benedict XVI, an elderly man with white hair wearing a white cassock and a white zucchetto, smiling and hugging a group of children. The children are wearing white and green soccer uniforms. Two other men in clerical attire are visible in the background, also smiling. The setting appears to be a rustic building with a thatched roof.

Kristovo poslanie sa naplnilo v láske.

*„Cirkev je preto vyslaná šíriť Kristovu lásku
do sveta, aby národy
„mali život a mali ho v plnosti.“*

Pápež Benedikt XVI. v Brazílii 13. mája 2007

Milí čitatelia, priatelia a dobrodinci!

Mnohé Vaše odozvy z uplynulých rokov ukazujú, že s mimoriadnym záujmom čítate správy z našich misií. Tak sme sa rozhodli, že by sme Vám mohli urobiť radosť a vydať jedno celé číslo Víťazstva Srdca iba o našej misijnej práci. Keďže sa však množstvo príspevkov, ktoré poslali naši misionári, nevojde do jedného čísla, dovolíme si pokračovať v našej „misijnej ceste“ aj v piatom tohtoročnom čísle a v čísle po Vianociach.

Tento pohľad do našej misie nechce byť žiadnym vychvaľovaním, resp. predvádzaním sa, ale prejavom našej hlbokej vďačnosti. Pretože mnohí z Vás už dlho podporujú naše pápežsky schválené spoločenstvo a jeho misijné projekty svojou modlitbou, obetovaným utrpením, prácou rúk a v neposlednom rade materiálnou a finančnou pomocou. Bez tejto čínorodej podpory z Vašej strany by nebola možná ani naša misia navonok ani náš život v spoločenstve!

Ludia sa nás často pýtajú: „Čo je vašou spiritualitou? V čom spočíva vaša misia?“ Keď budete teraz čítať o našej misijnej práci a o jednotlivých dojímavých osudoch, pochopíte to aj bez veľkého vysvetľovania! Každý príklad zo všedného dňa na misii vždy odzrkadľuje niečo z nášho spôsobu účinkovania a taktiež niečo z našej spirituality.

Nevieme preukázať žiadne dojímavé počty obrátení, ako to snáď niekto očakáva, keď myslí na „misiu“. Príliš ľahko sa zabúda na to, že „naša **prvá** misia je často neviditeľná“, ako to raz vyjadril náš duchovný otec páter Paul Maria: „Pozostáva nielen z drobnej práce, ale pravá misia je najskôr len vnútorná, tichá. Celé naše účinkovanie sa musí niesť v znamení lásky: modliť sa z lásky a pracovať z lásky. Modlitbou

a sv. omšou zasiahneme všetkých ľudí, dokonca aj vtedy, keď sa napr. nevieme dostať do odlahlej dediny, pretože auto pri teplote mínus 30°C štrajkuje. Trpezlivé znášanie, tiché prijatie a obetovanie ťažkých a často komplikovaných situácií sa tak stáva modlitbou a misiou. Tajomstvo skutočne plodnej misie – i keby jej plody mali možno až neskôr vzkličiť – spočíva v tom, aby sme zostali v Ježišovi. „Zostať v Ježišovi“ spočíva v našej jednote s ním; veď nám to sám sľubuje: „Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia ...“ (Jn 15,5). Aký potešujúci sľub pre nás!

Aj naša **druhá** misia je na prvý pohľad navonok neviditeľná, pretože sa uskutočňuje v rámci našej duchovnej rodiny úprimnou snahou o lásku a jednotu v našich misijných domoch. Každý z nás už spoznal, ako veľmi dokáže ochromiť nehoda. No súrodenecká láska a modlitba za druhého nám dávajú silu a potrebnú hodnovernosť pre každú navonok viditeľnú misiu. Pán Ježiš sa predsa modlil k svojmu Otčovi potom, keď podal apoštolom sv. prijímanie: „aby boli jedno, ako sme my jedno – ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa“ (Jn 17,22-23).

Až teraz sa môže začať **tretia**, navonok viditeľná misia, ku ktorej nás Pán Ježiš vyzýva: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,18-20).“

Začiatok našej misie na Východe

Od začiatkov spoločenstva je naša misionárska snaha upriamená na celosvetový apoštolát. Keď sa nečakaným pádom ateistického komunizmu otvorila brána k misii na Východe a pápež Ján Pavol II. vyzval k „novoevanjelizovaniu krajín na Východe“, viedla naša prvá cesta na Slovensko, do Nitry.

„*J*a som brána k ovciam“ (Jn 10,7). Tieto slová Pána Ježiša zo Svätého písma otvoril náš duchovný otec, keď spolu s dvoma našimi misionárkami cestovali z Rakúska na Slovensko, kam ich v roku 1991 zavolať J.E. Ján Chryzostom kardinál Korec. Títo traja tam mali ako učители a vychovávatelia na internáte pomáhať pri budovaní novozaloženého katolíckeho Gymnázia sv. Cyrila a Metoda. Boli prijatí s veľkou otvorenosťou a prvé miesto, kam ich zaviedol vtedajší riaditeľ, bola školská kaplnka.

Čoskoro sa priateľská spolupráca s učiteľským zborom rozvinula do požehnaného apoštolátu s hlavným úmyslom sprostredkovať študentom popri odborných vedomostiach predovšetkým kresťanské základné hodnoty ako podklad pre šťastnú budúcnosť v manželstve a v povolani. Niektorí študenti spoznali v tomto kresťanskom prostredí svojho budúceho partnera; iní zase našli svoje povolanie pre Bohu zasvätený život. Aj pre naše spoločenstvo sa dokázalo rozhodnúť 43 mladých zo Slovenska: 14 kňazov a bratov a 29 sestier. Zo sestier sa niektoré vrátili späť do školy a do internátu ako učiteľky a vychovávateľky. Na jeseň opäť vstúpia traja mladí do spoločenstva – jedno dievča a dvaja chlapci – do noviciátu v Starej Haliči, resp. do Ríma.

Popri sv. Eucharistii a poklone sú dvoma duchovnými piliermi, na ktorých gymnázium od začiatkov spočíva, modlitba sv. ruženca a zasvätenie Panne Márii. Už v októbri 1991, len mesiac po otvorení školy, pozývali študentov gymnázia naši traja misionári každý týždeň na

„ruženec“. Odvtedy naň prichádzalo až okolo 120 gymnazistov, hlboko veriaci riaditeľ, učители, dokonca i upratovačky a kuchárky gymnázia. Po siedmich vyučovacích hodinách sa modlilo a spievalo, sedelo sa pritom na laviciach, na stoličkách a na zemi; a vlastne až dodnes študenti cítia, že: „to, čo našu školu nesie, je modlitba!“

Potom sa naši traja misionári začali stretať so študentmi niekedy aj cez víkendy, aby sa s nimi rozprávali o rôznych dôležitých témach, ako napr. o kresťanskej príprave na manželstvo; aby s nimi spievali a modlili sa.

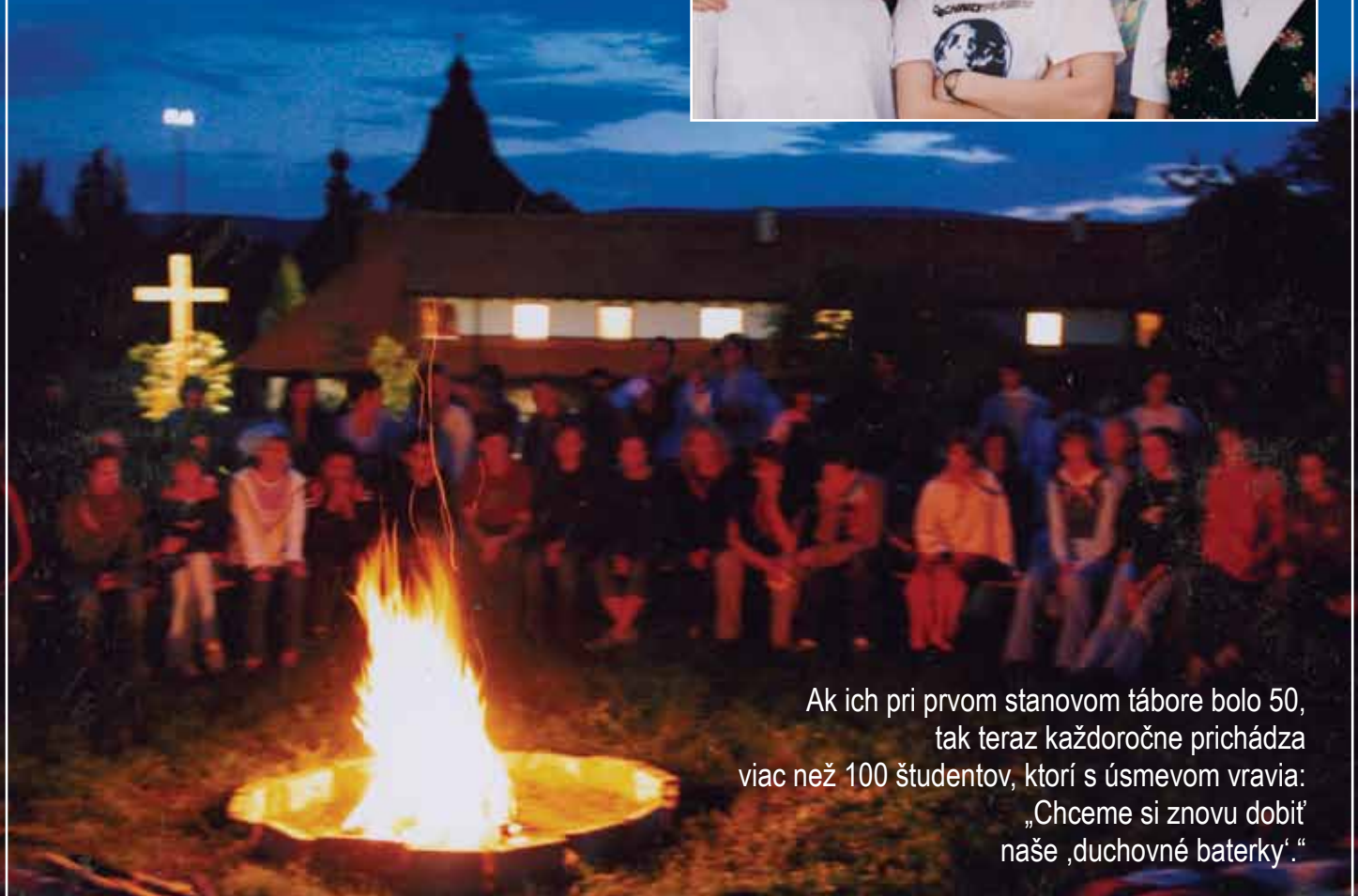
S osobitnou radosťou mohli už v prvom roku pripraviť školu na zasvätenie Panne Márii. Zasvätenie sa modlili spolu s kardinálom Korcom v nitrianskej katedrále dňa 8. decembra 1991. Každý rok obnovuje škola toto zasvätenie na sviatok Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.

Obľúbenou tradíciou sa stal každoročný stanový tábor v záhrade nášho Materského domu v Starej Haliči. Od začiatku bol program voľného času („olympiáda“, výlety, práca v skupinách, svedectvá, divadlo, táborák) vložený do modlitby, každodennej sv. omše, možnosti sv. spovede a obľúbenej nočnej poklony. Tým vzniká vždy pekná rodinná duchovná atmosféra. Koniec tábora všetci korunujú zasvätením sa Panne Márii. Pekné je, že medzičasom aj naši slovenskí kňazi a sestry, ktorí sa predtým ako gymnazisti zúčastňovali tábora, ho v súčasnosti sami vedú.

Október 1994: obľúbený „ruženec“ .

Vpredu zľava doprava: sr. Veronika,
sr. Chiara a sr. Mária Marthe
ako gymnazistky.

Ak ich pri prvom stanovom tábore bolo 50,
tak teraz každoročne prichádza
viac než 100 študentov, ktorí s úsmevom vravia:
„Chceme si znovu dobiť
naše ‚duchovné baterky‘.“

a modlia sa za nich. Máme radosť, že novokňaz nášho spoločenstva bude čoskoro pôsobiť na základnej škole ako „detský kaplán“. Vo štvrtok popoludní prichádza niekedy až do 100 detí na modlitbu sv. ruženca. Spievame, modlíme sa desiatok ruženca a potom im rozprávame niečo zo života Pána Ježiša alebo zo života

svätých. Inokedy „naše“ deti o 15.00 hodine prerušia hru na školskom dvore, aby si s nami sadli do kruhu a pomodlili sa „náš“ desiatok ruženca Božieho milosrdenstva. Trvá to len dve minúty. Niekedy sa im to zdá príliš krátke, a tak sa pomodlíme aj druhý desiatok.

Pole našej práce sa v priebehu 16 rokov značne rozšírilo a dnes našu misijnú stanicu niekedy žartovne nazývame „pedagogickým domom“, pretože mnohé z nás vyučujú ako učiteľky na kresťanskej Základnej škole sv. Svorada a Benedikta a na gymnáziu, iné pracujú ako vychovávateľky v školskom klube a v internáte (porov. Vítazstvo Srdca č. 48). Dve sestry v súčasnosti diaľkovo študujú teológiu. Keďže bol náš dom príliš malý, priestory sme rozšírili o obytné bunky a od roku 2007 stojí v záhrade aj priestranná kaplnka na pastoračné účely.

Ešte v krátkosti niečo z nášho pestrého všedného dňa: V prvých mesiacoch nového školského roka darujeme deťom a prvákovi gymnázia zázračnú medailu Panny Márie, aby jej týmto spôsobom každý zveril. Ráno začíname modlitbou cez školský rozhlas a počas veľkej prestávky sú malí i veľkí pozvaní do kaplnky na spoločnú modlitbu jedného desiatku sv. ruženca. Každý štvrtok je krátka poklona pred Najsvätejšou sviatosťou a v piatok ráno slúži náš školský kaplán sv. omšu.

Pred svojím posledným dňom v škole si naši maturanti pripravujú poklonu ako výraz vďačnosti. Na adoráciu sú pozvaní všetci. Počas maturit sú maturanti vďační za dobrý „nápad“ mladších spolužiakov, ktorí sa počas dňa po pol hodine striedajú pred Najsvätejšou sviatosťou

Na internáte sa štyri z našich sestier spolu s jedným vychovávateľom starajú približne o 80 mladých vo veku 14 až 19 rokov. Pred niekoľkými rokmi sme si – ešte ako gymnazistky – priali, aby naše vychovávateľky z Rodiny Panny Márie boli zároveň aj našimi priateľkami. Dnes sa aj my samy snažíme byť priateľkami pre našich zverencov. Často nás navštevujú bývalí študenti, ktorí medzičasom študujú na univerzitách alebo sú už v zamestnaní. Naším „internátnikom“ ponúkame aj športové, tvorivé a hudobné aktivity. Pritom nesmú chýbať ani pestré večery s tancom! Spoločne navštevujeme starých ľudí, postihnuté deti, dokonca máme v programe aj návštevu ženskej väznice.

Nájsť si čas pre druhých je pre mnohých mimoriadne dôležitou skúsenosťou – aj pre budúcnosť! Čas však venujeme aj Bohu: pri sv. omši a pri každodennej večernej modlitbe v internátnej kaplnke. Všetko je to, samozrejme, dobrovoľné, to je jasné!

Už v roku 1991, teda v roku založenia školy, sa začala pre biskupské gymnázium aj tradícia divadelných hier. Vtedy naši traja misionári nacvičili po prvýkrát so študentmi v decembri veľkú vianočnú hru podľa rakúskeho zvyku, čo bolo pre Slovensko úplne neobvyklé! Na šesť vypredaných predstavení v piaristickom kostole neprišiel len J.E. kardinál Korec, ale dokonca aj deti z Černobyľu. Odvtedy sa hrá obľúbená vianočná hra každý tretí rok. Dnes ju pripravujeme so študentmi my sestry, ktoré sme v roku 1991 hrali v prvej vianočnej hre ešte samy ako študentky.

V pôste 2004 sme uviedli prvýkrát hru o kresťanských mučeníkoch – Martyrológium. Tento rok sme sa rozhodli nacvičiť veľkonočnú hru Pilátova žena. Spracovali sme ju podľa rovnomennej novely nemeckej spisovateľky Gertrudy von Le Fort. Je to príbeh Klaudie Proculy, ženy rímskeho miestodržiteľa Piláta, ktorá vidí, ako sa trním korunovaný Ježiš pozrie na jej manžela a potom aj na ňu pohľadom plným milosrdnej lásky.

V priebehu mesiaca vznikla z tejto novely divadelná hra, ktorú 150 gymnazistov po prvýkrát uviedlo na ozajstnom divadelnom pódium – bolo to nové aj pre nás. Všetci pomáhali; nacvičovalo sa, skladali sa piesne, ktoré si spoločne naštudovali naše „sestry dirigentky“ s vychovávateľom Miroslavom Ševčíkom, spevokolom a hudobníkmi. Školský kaplán Radoslav Gazdík rozvíjal svoje nadanie ako kulisár, umelecký

fotograf a grafik. Dvadsať usilovných študentiek „vyčarovalo“ pod vedením našej „sestry krajčírky“ kostýmy, šperky, zbrane a rekvizity. Do hry boli zakomponované aj rôzne tance, ktorých choreografiu pripravila a so skupinou dievčat nacvičila jedna študentka. Študenti si robili všetko sami – až po audiotechniku a osvetlenie. Dokonca v tom istom čase zvládli štvrtáci aj maturitnú skúšku!

Na naše prekvapenie boli už po štyroch dňoch – ešte skôr, ako sa konalo prvé predstavenie – vypredané všetky vstupenky. Na základe veľkého dopytu sme mohli potom uviesť aj štvrté predstavenie. Po generálke prišla zamestnankyňa divadla so slzami v očiach a povedala: „*Sestričky, chcela som sa pozerať len pár minút. Potom som však počula prvú pieseň. Bolo to také dojímavé, že som musela zostať až do konca! Nikdy na to nezabudnem!*“ Áno, 2000 divákov bolo dojatých – v neposlednom rade aj J.E. Ján Chryzostom kardinál Korec, nitriansky biskup Viliam Judák a pomocný biskup Marián Chovanec.

Pred každým predstavením sa študenti pomodlili jeden desiatok sv. ruženca. Týmto spôsobom zavládol medzi hercami viditeľný pokoj a jednota. Žiaden z nich sa „nevystatoval“, a preto mohol Boh pôsobiť prostredníctvom predstaviteľov, takže obecenstvo pochopilo hlavné posolstvo divadelnej hry: Srdce človeka premieňa iba milosrdná láska.

Redaktor miestnej televízie Jozef Jurík napísal v jednom e-maile riaditeľovi gymnázia Mgr. Ing. Karolovi Žákovi:

„Nie je u mňa zvykom vyjadrovať sa k predstaveniam, ktoré som nafilmoval, ale k tomu včerašiemu to musím urobiť. Bol som príjemne prekvapený, že študenti tak pekne hrali. Hra mala tú správnu emocionálnu iskrú a nebolo to gýčové. Ostal som až do konca, pretože ma upútala. Nacvičiť divadelnú hru so 150 študentmi nie je ľahké, no v tomto prípade sa to podarilo.

Berte tieto slová ako môj názor, môj dojem a zároveň ako chválu za spoluprácu. Nehodia do krčiem, neberú drogy a nehrajú automaty, ale naučili sa texty a snažili sa sprítomniť udalosti pred 2000 rokov. Ďakujem.“

Jedna z vyučujúcich, ktorá bola takmer na všetkých skúškach, šťastne povedala: *„Hoci som doma vo svojej rodine takmer nič neozdobila a nepripravila, na Veľkú noc som pripravená tak dobre ako nikdy predtým!“*

Materský dom

Obec Stará Halič na strednom Slovensku s vyše 600 obyvateľmi nie je od 8. decembra 1993 tou najneznámejšou na Slovensku. Jej obyvatelia majú zjavnú radosť z toho, že v uplynulých štrnástich rokoch mohli na určitý čas poskytnúť domov mladým ľuďom zo šestnástich národností. Keď prvé sestry nášho spoločenstva cestovali do Starej Haliče a v noci po dlhšom blúdení konečne našli túto malú dedinku, z neba padali veľké snehové vločky. Tak sme tu začínali.

Všetko bolo jednoduché, biedne. Najprv sme boli ubytovaní v dvoch izbách na fare, neskôr sme potom niekoľko rokov bývali na našej „stavbe“. Vďaka čínorodej pomoci našich priateľov a dobrodincov sa medzičasom zo starého domu s tromi izbami stal pekný Materský dom, z ktorého vzišlo v posledných desiatich rokoch 105 sestier.

„Čo robíte celý deň?“ – to je azda jedna z najčastejších otázok, ktorú nám mnohí kladú. Nech nám na ňu odpovie sv. Maximilian

Kolbe: „Noviciát znamená vyzliecť si starého človeka a obliecť si nového.“ Práve o to sa snažíme, keď žijeme náš denný program, počas ktorého sa od 6.00 hod. rána do 21.00 hodiny večer strieda modlitba, štúdium a domáce práce, misijné úlohy a nepredvídané udalosti (porov. Víťazstvo Srdca č. 2). Je to veľká výzva pre mladých ľudí. Boli predsa zvyknutí zadeliť si svoj vlastný čas sami a žiť svoj život podľa vlastnej predstavy.

Všetko to, čo čaká na sestru vo všednom dni v misii – a je to rôznorodejšie, než aby sa to dalo opísať niekoľkými slovami – sa tu treba naučiť: variť, prať, upratovať, žehliť, pracovať v záhrade, starať sa o kvety, ovocie alebo zeleninu, robiť nákupy pre viac než 30 ľudí; pomôcť chudobným, ktorí klopujú na dvere, zvedavým návštevníkom priateľsky odpovedať a porozprávať sa s nimi. Chceli by sme vám to priblížiť aj pomocou niekoľkých momentiek.

Poklona

Keďže k základu našej spirituality patrí aj modlitba za posvätenie kňazstva, máme v materskom dome stálu poklonu pred Najsvätejšou sviatosťou. Počas svätej hodiny – od 15.00 do 16.00 sa modlíme krížovú cestu, ruženec Božieho milosrdenstva a rozjímame nad slovami Pána Ježiša, ktoré povedal svätej Faustine.

Sväté prijímanie pre chorých

Zvláštnou a radostnou z misijných úloh sa stáva pre nás chvíľa, keď môžeme starším a chorým ľuďom priniesť sv. prijímanie. Obdarovanými sa pritom cítime vlastne vždy my.

Vyučovanie

Hovorí sa: „Čo človek nepozná, to nemôže mať rád“. Novicky sa preto snažia dobre spoznávať Sväté písmo, učenie viery Cirkvi a

životy svätých. Veľmi obľúbené sú každodenné prednášky matky Agnes, našej predstavenej, ktorá je učiteľkou náboženstva. No i štúdium cudzích jazykov si ceníme a berieme ho vážne – aj preto, lebo inak by sme sa s niektorými spolusestrami nedokázali dohovoriť.

Výzdoba kostola a liturgia

Kostol sa snažíme slávnostne vyzdobiť nielen pri príležitosti cirkevných sviatkov, ale aj pri svadbách a pri krste a pekným hudobným stvárnením liturgie sprostredkujeme ľuďom niečo z Božej lásky. Práve pri takýchto podujatiach stretávame aj tých rodinných príslušníkov, ktorí inak do kostola nechodia.

Často nás deti a mladí prosia, aby sme ich učili hrať na gitare alebo na organe, alebo aby sme ich učili cudzie jazyky.

Detská sv. omša, detské slávnosti

Už niekoľko rokov prichádza každý piatok na detskú sv. omšu 80 až 100 detí – väčšina z nich je z okolitých dedín patriacich k farnosti. Kvôli zlému autobusovému spojeniu treba mnohé z nich doviesť a opäť zaviesť domov. Viackrát do roka pripravujeme pre deti malé slávnosti a práve vtedy im môžeme urobiť radosť drobnými užitočnými vecami, ktoré dostávame od Vás, našich dobrodincov.

Pravidelné týždenné stretnutia s deťmi a mladými, ktorí sú nám zverení, im nemajú ukázať len to, ako sa dá zmysluplne využiť voľný čas. Chceme im predovšetkým pomôcť odhaliť pokušenia tohto sveta a jeho falošné prisľuby zdanlivého šťastia. Chceme, aby si aj prostredníctvom pekného kresťanského životného ideálu raz dokázali založiť šťastnú rodinu. Preto vnímame ako dar, že naše deti vo farnosti môžeme vyučovať náboženstvo a takto ich už od malička privádzať k Bohu.

Odvoz

Novicky sa pripravujú na svoje budúce misijné pôsobenie aj vtedy, keď so samozrejmosťou preukazujú starým ľuďom malé služby lásky, denne ich privádzajú na sv. omšu alebo – ak je to potrebné – odvezú ich do nemocnice. Veď v každej misii ide nakoniec len o jedno: darovať seba samého.

Kancelária, časopis

Viacero sestier pracuje v kancelárii, kde vydávame náš misijný časopis Víťazstvo Srdca v slovenskom jazyku. Je to skutočný apoštolát, pretože sa tu staráme o viac ako 10 000 čitateľov zo všetkých diecéz na Slovensku, ktorí nám v listoch alebo telefonicky zverujú svoje starosti a ťažkosti i radosť a prosia nás o modlitbu na rôzne úmysly.

Šport a hry

Deti, ktoré k nám každý deň prichádzajú, nás udržujú v dobrej kondícii, no ak je to možné, raz za týždeň mávame aj športové popoludnie. Nejde tu však iba o „športovanie“, ale aj o vyskúšanie nových hier, ktoré sa nám zídu pri našich stretnutiach s deťmi.

Matka Agnes má osobitne rada sneh, pretože počas svojho štúdia si zarábala ako inštruktorka lyžovania.

Stavba

Od nášho príchodu do Starej Haliče stavíme. Najskôr bolo potrebné prestavať dom tak, aby mohol slúžiť svojmu cieľu ako materský dom. Na to sme potrebovali dielňu. Potom sme na jeseň o niekoľko rokov neskôr stáli pred problémom, že nám chýbajú ďalšie izby na ubytovanie nových sestier. Tento problém sme vyriešili prostredníctvom niekoľkých obytných buniek. Naši priatelia ich pekne obložili drevom a dnes domčeky pôsobia tak vábivo, že sa nás turisti nezriedka pýtajú, či si v lete môžu taký domček prenajať.

Ďalej nasledovala stavba malého pastoračného centra, ktoré využívame na stretnutia s deťmi a mladými a kde organizujeme aj rôzne projekty, ako napr. kurzy šitia pre staršie rómske dievčatá. A o niekoľko týždňov bude dokončený aj náš „ateliér“, kde chceme robiť hlavne umelecké práce ako pozlacovanie rámov a oltárov, maľovanie, ozdobovanie sviečok atď.

Alexejevka

„Rusko sa dodnes neobrátilo. Nech nás nemýli náboženská sloboda a znovuoživenie cirkevných obradov,“ napísal 45-ročný biskup Clemens Pickel v máji 2007 v jednom liste pre katolícku spravodajskú službu na internete. Jeho diecéza Sv. Clementa / Saratov – južná časť európskeho Ruska – je 34-krát väčšia než Švajčiarsko alebo taká veľká ako Nemecko, Francúzsko a Španielsko spolu. Žije tam však len 21 000 katolíkov. Ďalej napísal: „V spätnom pohľade na skoro 17 rokov skúseností v krajine musím povedať: Pre mladých kňazov a rehoľníkov, ktorí sem nasledovali Pánovo volanie, sa situácia veľmi sťažila. Rusko sa stáva stále drahšou krajinou. Zažívame to vo farnostiach, keď sa to týka účtov, keď plánujeme podujatia a hlavne, keď musíme stavať... Nemôžem nič vyčítať mojim kňazom z farnosti, ktorí chodia na cesty a kážu s úmyslom zbierok a žobrania, i keď farnosti neprítomnosťou svojich duchovných trpia tak, ako trpí rodina neprítomnosťou otca.“

My z Rodiny Panny Márie sa už od roku 1994 staráme o dve jediné registrované farnosti v Republike Baškortostan. Ide o farnosť Alexejevka na Urale a o farnosť Povýšenia Svätého kríža v meste Ufa, ktoré je vzdialené od Alexejevky 80 km. Ufa, hlavné mesto Baškortostanu, má milión obyvateľov a je tam mnoho siekt, ktorých podujatia neraz naplnia celý štadión.

Územie našej farnosti je také veľké ako Švajčiarsko a v priebehu roka ľahko precestujeme aj 50 000 km, keď chceme pravidelne navštevovať všetky dediny patriace do našej farnosti.

Keď si pomyslíme, že obvod zeme na rovníku je 40 000 km, naše celoročné cesty tak zodpovedajú „cestě okolo sveta“.

V hlavnom meste Ufa bola v roku 1996 slávnost-

Elisabeta Andrejevna Dajtche

ne posvätená priestranná kaplnka v byte jednej výškovej budovy. Zo začiatku patrilo do našej katolíckej obce len osem katolíkov. Bola medzi nimi napr. 92-ročná Elisabeta Andrejevna Dajtche so svojim najväčším pokladom, so zväzkom ručne písaných modlitieb. V roku 1941, keď ju ako Nemku deportovali z Ukrajiny, jednoducho ju vysadili na severe Kazachstanu, „kde ešte behali vlci“. Jej muža už predtým odviekli do pracovného tábora na Sibír a odvtedy patrí medzi nezvestných. Ešte predtým jej však napísal: „*Pri teplote mínus 60°C vypochovalo do tejto ľudoprázdnej oblasti 500 ľudí. Došlo ich len 70.*“ Iba zriedkakedy sme stretli človeka s takou dôverou v Boha!

V roku 1995 vznikol v Alexejevke náš modrý drevený farský Kostol Nanebovzatia Panny Márie. Len ťažko sa dá pochopiť, čo to znamená pre veriacich v takej krajine, kde sú kostoly od seba vzdialené často stovky, dokonca až tisíc kilometrov!

Kostol postavili „staviteľia kostolov“ pomoc-

nej organizácie „Kirchen für den Osten e. V.“ s finančnou podporou veľkého počtu priateľov a biskupskej organizácie pre pomoc „Renovabis“. Vďaka mnohým dobrovoľníkom boli postavené aj nové domy pre sestry a bratov a kaplnka, kde sa konajú dekanátne stretnutia a duchovné cvičenia pre kňazov, sestry, pre mládež a pre miništrantov.

Každý rok sa chlapci a dievčatá tešia na tzv. letný tábor „Prázdniny s Bohom“. V dome pre deti, ktorý v zime slúži ako kuchyňa, dostávajú teplú polievku. Pre tieto chudobné deti je to často jediná strava počas celého dňa. Pri návštevách starobincov, detských domovov a sirotincov môžeme vždy pomôcť aj materiálne.

V posledných rokoch sa naša farnosť Alexejevka veľmi zmenila, pretože väčšina nemeckých katolíkov sa vystahovala. Ich domy si kúpili Baškirci, Rusi a Tatári, ktorých väčšina je bez vierovyznania a bez záujmu o vieru. Tak stále viac považujeme za našu hlavnú úlohu venovať sa deťom a mladým, ktorí síce vyrastajú v krajine mučeníkov a vyznavačov, ale o to viac ich ohrozuje alkoholizmus a kriminalita.

Minulý rok v auguste sa u nás v Alexejevke konalo po prvýkrát stretnutie 14 miništrantov nášho dekanátu vo veku od sedem do 27 rokov.

Na radosť všetkých prišiel na toto stretnutie aj J. E. biskup Clemens Pickel.

Babička Uršula

Ked' sa na začiatku 90. rokov jeden z našich kňazov vydal hľadať katolíkov a po prvýkrát prišiel do dediny Urussu v Tatarstane, bolo to pre 80-ročnú babičku Uršulu Feserovú, ktorá pochádzala z Nemecka, „ako keby prišiel sám Pán Boh. Len ako dieťa som mala milosť vidieť kňaza. Potom 60 rokov už nie. Moja matka v ťažkých časoch tak veľmi dúfala, že sa pred smrťou ešte vyspovedá u kňaza, no musela zomrieť bez tejto útechy. Nikdy by som si nepomyslela, že ešte zažijem to, že uvidím kňaza!“ Kým neochorela, bolo pre ňu veľkou ctou prijať do svojho domu „pátra“ a veriacich na sv. omšu. Dokonca i jej manžel, moslim, sa na svojej modlitebnej šnúрке modlil zároveň s nimi.

Babička Uršula vo svojom živote veľa trpela a modlila sa. Áno, vlastne sa neustále modlí a celkom osobitne sa najradšej modlí za „svojich pátrov“. Pri každej návšteve spokojne opakuje: „Na tomto svete si už nič viac neprajem, iba jedno: Boha a kostol a pátrov.“ A tieto slová sú zapísané aj do milej tváre Uršuly Feserovej.

Nečakaná útecha

Rozpráva P. Johannes Nepomuk

Obyčajne ide človek do misie s prianím vybudovať niečo pre Božie kráľovstvo a niečo zmeniť k lepšiemu. Pritom ľahko zabudneme na to, že najdôležitejšia misia sa začína práve u nás samých; t.j. najskôr by sme sa my mali zmeniť k lepšiemu! Boh hľadá totiž na srdce, na zmýšľanie, na lásku a dobrý úmysel, nie najprv na vonkaj-

šie výkony, ako to robí svet. My misionári to vlastne vieme, ale ako v každom živote aj pre nás niekedy nastanú časy „sucha“, počas ktorých musíme kráčať po svojej ceste jedine s pomocou viery.

V tomto boji nás Pán však nikdy nenechá samých. To som zažil napr. v zime v roku 2004.

U

nás v Baškortostane je zima dlhá a veľmi chladná, s teplotami až pod mínus 40°C. Snežiť začína už v októbri a niekedy sa sneh udrží až do mája. Už len to samo osebe nie je ľahké znášať. Mne osobne bolo istý čas vnútorne veľmi ťažko. Zdalo sa mi, že od svojich veriacich a spolupracovníkov nedostávam to, čo som očakával vo svojej ohraničenej predstave. Stále častejšie som sa pristihol pri myšlienke: „Ach, najlepšie by bolo túto misiu celkom vzdať. Veď to nemá žiaden zmysel.“

V takejto beznádeji mi už chýbala len odvaha siahnuť po telefónnom slúchadle a rozpovedať to môjmu duchovnému otcovi. Pán Boh si však pre mňa „vymyslel“ celkom zvláštnu útechu:

Jedného zimného februárového dňa, bolo

to počas tichej prípravy na sv. omšu, sa zrazu otvorili dvere kostola a celkom nečakane vošla dnu skupina detí; samé známe tváre, päť, šesť detí zo susednej dediny! Ich oči boli naplnené radosťou a očakávaním, akoby chceli povedať: „Pozri, teraz sme tu!“ Pozoruhodné na tom ale bolo to, že deti sa v treskúcej zime pešo brodili snehom šesť kilometrov!

Áno, bolo to pre mňa veľké povzbudenie a útecha, ktorá prišla v pravom čase! Ale ako by toto jedinečné prekvapenie ešte nestačilo. Takáto návšteva kostola detí z farnosti, z ich strany spojená s veľkou námahou, sa zopakovala v priebehu nasledovných dní ešte niekoľkokrát.

Samozrejme, že som po každej sv. omši deti odviezol domov autom.

Vianoce sú aj pre naše deti mimoriadnym zážitkom.

Pod ochranou Jána Pavla II.

Misijného brata Martina Jána, ktorý vykonáva svoju službu v študijnom dome v Ríme, si už päťkrát „vypožičali“ do misie; naposledy dokonca na pol roka.

To ale vôbec nie je proti jeho vôli, lebo – ako sám vždy pekne povie:

„Moje srdce patrí Panne Márii a potom hneď mojim deťom v misii v Alexejevke.“

O týchto „svojich deťoch“ nám porozprával.

Ked' k nám deti prídu po prvýkrát, sú mnohokrát podvýživené a zle oblečené. Predovšetkým sú však chudobné, a to nielen materiálne, ale hlavne chudobné na lásku zo strany rodičov, ktorí – žiaľ – často prepadli alkoholu. Doma vidia a zažívajú veci, ktoré ich hlboko zrania, z ktorých dokonca niekedy aj ochorejú. Preto niet divu, že ostávajú čo najdlhšie na ulici a domov sa chodia len vyspať. O to radšej prichádzajú k nám, aby sa zahrli v našom dome pre deti a aby sa najedli aspoň polievky, ktorú u nás vždy dostanú.

Jedným z nich je Maxim. Teraz má 15 rokov. P. Johannes Nepomuk ho na misijnej stanici pokrstil a Maxim tu prijal aj prvé sv. prijímanie. Jeho rodičia (matka moslimka a aj jeho otec, ktorý je až takým násilníkom, že sa ho dokonca bojí aj polícia) sú obaja alkoholici. Aj Maximov 19-ročný brat je – žiaľ – príliš často opitý.

Keď musela matka na dlhší čas odísť za prácou na Sibír, videl som, že i napriek všetkému Maximovi veľmi chýbala. Stal sa ešte ťažšie zvládnuteľným, než bol predtým, a všetci trpeli jeho nevypočítateľným správaním. Aký veľký boj sa v ňom neustále odohrával! Na jednej strane bol miništrantom a chcel sa zúčastniť stanového tábora, tzv. „chlapčenských dní“. Na druhej strane robil tie najhoršie veci. Zdalo sa mi, že chcel byť za každú cenu nápadný, aby sme si ho všimali a milovali. No jeho spôsoby boli naozaj veľmi provokatívne! Pokazil nám plot, okolo kostola vytrhal kvety, pošliapal záhony, kradol ovocie a okolo domu sa celé noci ozývalo jeho

hulákanie. Akoby toho ešte nebolo dosť, Maxim vo svojej agresivite zvädzal na zlé aj ostatných mladých z dediny. Pridali sa k nemu, pretože sa ho jednoducho báli, báli sa jeho silných pästí. A boli aj pri tom, keď Maxim zvonku pomaľoval kostol a hádzal naň kamene.

Zakaždým však potom prišiel na sv. spoveď, takže ho P. Johannes opäť u nás prijal. Aj mne sa úprimne a bez hanby priznal, že sa správal nemožne.

Ked'že som Maxima časom lepšie spoznal, neustále som sa snažil byť mu priateľom, ktorý je trpezlivý a nič mu nezazlieva. To často nebolo vôbec ľahké, ale čo iné tu mohlo pomôcť? Už doma naňho dosť kričali a bili ho. Ako ho teda vychovať k dobrému, ak nie práve dobrotou? Tú som si zakaždým musel najskôr vyprosiť v modlitbe, pretože sám zo seba som ju nemal. Dobrá príležitosť na zmierenie sa vyskytla aj vtedy, keď k nám raz v lete pricválal na koni Mališovi, ktorého si požičal z družstva. Cez prázdniny tam pomáhal ako pastier. Bez veľkých slov sme spravili výmenu: On mi požičal svojho koňa a ja som mu požičal bicykel. A vyrazili sme!

Vo februári 2007 potom v priebehu troch dní Maximova mama zomrela na cirhózu pečene. Jej syn reagoval ako kameň, žiadne slzy, žiadne bedákanie, nič! Keďže otec nebol schopný vychovávať svoje deti, Maxima úplne zatrpknutého odviezli do domova.

B

ol som už mesiac v Ríme, keď mi o tom v telefóne rozprával P. Johannes a povedal: „*Martin, jeho i jeho obrátenie som zveril celkom Jánovi Pavlovi II.*“ Keď som to počul, mal som s Maximom veľký súcit. V domove nikoho nepoznal, a hoci navonok neprejavoval žiadne city, určite strašne trpel. Tak som sa rozhodol spolu so svojím spolubratom Andrejom ísť na púť k hrobu pápeža Jána Pavla II. Tam som na jeho hrob položil fotografiu Maxima na koni Mališovi (fotografia vpravo) a modlil som sa:

„*Prosím, Svätý Otec, pomôž Maximovi, aby sa obrátil a aby bolo z neho niečo dobré. Sám od seba to nedokáže a v tom prostredí, kde je teraz, už vôbec nie. Celkom ti ho zverujem!*“

Podobne som to napísal aj na fotografiu. Bolo poludnie, 12.00 hodín.

Po návrate domov na mňa čakalo prekvapenie – v jednom e-maile od P. Johanneša bolo napísané: „*Musím ti porozprávať niečo pekné: Asi o 16.00 zavolať z domova Maxim našim sestrám, celkom nečakane. Bol milý a pýtal sa na podrobnosti, ako to u nás*

vyzerá, či sú cesty veľmi zasnežené a pod. Niečo také ešte nikdy predtým neurobil!“ Keď som si vypočítal časový posun, bol to presne ten čas, keď som sa modlil za Maxima na hrobe Jána Pavla II. Aké nádherné znamenie!

Dvaja z mnohých

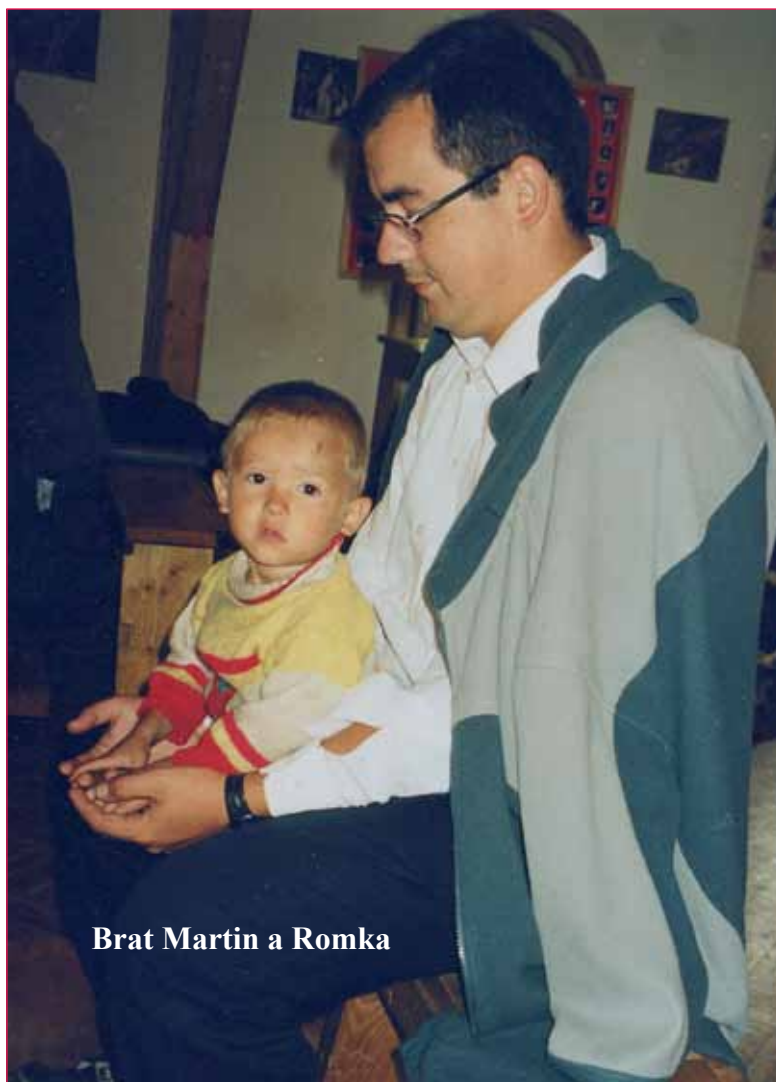
Rád by som porozprával ešte o malom chlapcovi Romkovi, ktorý mi veľmi prirástol k srdcu. Mal iba tri roky, keď nás po prvýkrát navštívil so svojou iba o tri roky staršou tetou Lianou. Bolo to na jar v roku 2003. Na tieto dve prestrašené detské tváre nikdy nezabudnem. Títo dvaja stáli pred nami ako kôpka nešťastia: zavšivavení, so svrabom, celí špinaví a zapáchajúci. Žobrali o trochu jedla a o prístrešie. Pochopiteľne, postarali sme sa o nich. Najprv sme však oboch poriadne umyli – od hlavy po päty – čomu sa očividne tešili. Postupne sme sa dozvedeli, ako to s tými dvoma je: pochádzali z moslimskej rodiny, ktorá sa presťahovala do Alexejevky z mesta Okt'abrskij. Keď sa Rom-

ka narodil, mala jeho mama ešte len 17 rokov. Napriek svojmu mladému veku bola už alkoholičkou a bez jediného slova nechala jedného dňa vlastné dieťa u svojej matky. Dodnes sa o nej nič nevie. A tak vyrastal Romka u babičky spolu s Lianou, s najmladšou sestrou svojej mamy. No i Romkova babička bola ťažkou alkoholičkou a jej násilný druh pil tak isto ako aj ona. V opilsti neraz napadol deti a týral ich. Najhoršie to bolo vtedy, keď boli obidvaja opití! Vtedy sa tieto prestrašené deti obracali často na nás.

Ich babka bola po takýchto orgiách tak či tak dva dni akoby mŕtva a inak tu už, žiaľ, nebol nikto, kto by myslel na úplne zanedbané deti, kto by sa o ne postaral alebo kto by bol k nim dokonca milý a dobrý. Niekedy to zašlo tak ďaleko, že starká jednoducho zamkla vchodové dvere a so svojím priateľom na dva dni odcestovala. Vystrašené deti Liana a Romka potom „cez oblok“ dobehli k nám.

Romka bol zakaždým pocikaný a mokrý. Pravdepodobne tiež vždy spával v tých istých nohaviciach. Keď bol tento trojročný chlapec mimoriadne mokrý, zdal sa mi najprítulnejší a bezpodmienečne si žiadal sadnúť si mi na kolená. Samozrejme, že som si ho vždy posadil na kolená, ale zakaždým som sa potom musel celý prezliecť.

Raz zvonila Liana akoby na poplach. Keď som otvoril, prosíkala: „Chceš sa so mnou zahrať?“ a napodobňovala pritom opilca, tackala sa sem a tam. Pochopil som: takto má vyzeráť naša hra! Šokovaný som ju vzal do náručia

Brat Martin a Romka

a povedal som: „*Nie, takto sa nebudeme hrať!*“ Potom som si ju posadil na plecía a chodil som s ňou ako s malou princeznou.

Ked' sa v roku 2005 pomery u nich doma stali neznesiteľnými, museli sme to oznámiť polícii. Ešte si dobre spomínam na ten deň, keď deti odvážali do detského domova. Bolo to cez sv. omšu: Romka spal, Liana však okamžite pochopila, čo to znamená, keď prišiel starosta a odovzdal ich polícii. Bolo hrozné pozeráť sa na to! S Lianou plakala polovica ľudí v kostole. Ako radi by sme tieto dve deti prijali k nám, ale

ruské zákony to nedovoľujú. Čo sa týka pomerov, bolo to v detskom domove dobré. No bolo mi tak ľúto, že Romku budeme môcť vidieť už len občas! Keď sme raz do detského domova priviezli hračky, bežal mi natešený naproti a volal: „*Môj priateľ! Môj priateľ!*“

Vrúčne sme sa modlili za dobrých adoptívnych rodičov a na našu veľkú radosť sme boli vypočutí ešte v ten istý rok: bezdetní manželia z vedľajšej dediny, dobrí ľudia, si v priebehu roka 2005 adoptovali najprv Romku a potom aj Lianu. Tieto dve deti mohli konečne po prvýkrát v živote pocítiť, čo je to „rodina“, majú domov a bezpečie, ktoré tak veľmi potrebujú.

Pred dvoma rokmi prišla z Kazachstanu do našej dediny Alexejevka Svetlana spolu so svojím manželom a tromi deťmi: Oľgou, Konštantínom a Anatolijom. Bolestnou stratou svojho manžela, ktorý zomrel len niekoľko mesiacov nato, našla Svetlana zase cestu k Bohu. Onedlho prijala so svojimi deťmi svätý krst a v tomto roku, v nedeľu Božieho milosrdenstva, prvé sväté prijímanie. Jej dvaja chlapci sú medzičasom horlivými miništrantmi.

Modlitba v kravskej maštali

Na našich cestách za veriacimi raz mesačne navštevujeme rusko-nemecký manželský pár: bábušku Emmu a dedušku Jöriga Mumbera, ktorí sú už prarodičmi.

Emma (78-ročná) pochádza z Alexejevky a Jörig (73-ročný) pochádza z odl'ahlej Beriozovky, kde obaja žijú už 41 rokov. Keď svojráznym dialektom rozpráva Emma o svojom pohnutom živote, dala by sa o tom napísať kniha.

Patrí k tým ženám, ktoré svojou tichou modlitbou a dlhoročným ustupovaním zmenili svoje okolie a napokon dokonca aj vlastného manžela.

Kvôli jednej nepekne zapálenej rane som bola v roku 1966 v nemocnici v Ufe. Tam som ako 37-ročná spoznala Jöriga, ktorý chodil často navštevovať svoju manželku. Mala nádor na hlave, a keď zomrela, prišiel Jörig niekedy navštíviť aj mňa. Mal vtedy 32 rokov.

„Predtým som sa veľmi veľa modlila za dobrého muža, ale pri Jörigovi som vlastne nikdy nepomyslela na vydaj. I keď to pre mňa nebola tá veľká láska, jasne som pochopila, že Boh to tak chce, aby som s Jörigom išla do Beriozovky, keď vyzdraviem. A to bola už „naša svadba“! Bez kostola, hoci bol Jörig ako malé dieťa pokrstný – svojou starou mamou! Trpká svadba! Môj muž mi ani len slovom nenaznačil, že má doma sedem detí, o ktoré sa treba postarať! Najstarší mal 11 rokov, najmladší ešte len dva. A môj muž tak často pil!

Na začiatku som sa svoj ruženec doma modliť nesmela. Jörig to nechcel! A tak som deň čo deň, či bola vonku páľava, alebo či mrzlo, išla von do maštale modliť sa. Robila som to potajomky po práci a po istom čase som bez modlitby nemohla byť! Áno, všetko ťažké je aj na niečo dobré! Moja viera sa stále viac prehlbovala a dobrých 40 rokov som sa za Jöriga modlila ruženec, aby aj on našiel cestu k Pánu Bohu. Keď potom začal chodiť do Sergejopol'a raz za dva

týždne kňaz, ktorý tam slúžil omšu, predsa som sa len odvážila opýtať Jöriga, či by ma tam tých 20 km nezaviezol. „*Taký nezmysel!*“ – povedal zakaždým, no hoci nerád, vždy ma tam predsa len zaviezol.

Trvalo to dlho, ale posledných päť rokov sa to u nás pomaly zlepšovalo: Zrazu som sa mohla modliť v izbe. Na začiatku bol hlasno zapnutý aj televízor, ale po čase ho Jörig trochu stíšil a napokon ho vždy úplne vypol, keď videl, že vyťahujem ruženec. Keď som sa potom modlila, ležal na gauči a robil sa, že spí, až jedného dňa povedal: „*Emma, modli sa trochu hlasnejšie, aby som aj ja voľačo počul!*“ Áno, od toho času som sa s radosťou modlila dosť nahlas v mene nás dvoch, pretože Jörig už dobre nepočuje. A keďže som ja skoro slepá, urobil to Pán Boh pre nás dvoch v starobe tak, že jeden bez druhého už nemôže byť. Hoci sa to s Jörigom už veľmi zlepšilo, modliť sa nahlas spolu so mnou nikdy nechcel a vždy len povedal: „*Ale veď ja som sa narodil spolu s Ježišom, a to je už akoby garanciou, že sa dostanem do neba.*“ No predsa len prijal odo mňa krížik. Nosí ho na krku, a keď si ho niekde odloží, je nepokojný, kým ho zase nenájde.“

*N*akoľko sa mal Jörig v máji 2007 zdravotne veľmi zle, prosil nás pri poslednej návšteve o pomazanie nemocných. „Musíš veriť, hovorí páter!“ – povedala mu jeho takmer slepá Emma. „A čo si myslíš, že ja neverím?“ - znela odpoveď. Keď mu páter Johannes udeľoval sviatosť, Jörig dokonca plakal. Po prvýkrát sa potom so svojou ženou modlil „Otčenáš“. Obaja boli dojatí a Emma radostne povedala: „Ako dlho som sa modlila, aby raz k tomu došlo!“

„Týmto svätým pomazaním a pre svoje láskavé milosrdenstvo nech ti Pán pomáha milosťou Ducha Svätého. A oslobodeného od hriechov nech ťa spasí a milostivo posilní. Amen.“

To sú slová, ktoré vyslovuje kňaz pri pomazaní nemocných, keď posväteným olejom potrie chorému čelo a ruky.

Nikto nežije sám pre seba!

V našej farnosti sa stalo obľúbenou tradíciou, že v advente putuje z domu do domu socha fatimskej Panny Márie. Večer sa potom modlíme spolu s rodinou ruženec. K jednej rodine sa dostala socha Panny Márie zvláštnou a neobyčajnou cestou. Poslúžila si pritom 11-ročným Radionom, ktorý je dnes naším najhorlivejším miništrantom.

Ked' sme v roku 2002 spoznali Radiona, žil so svojou mamou a starkou v Novonikolsku. Jeho otec, ťažký alkoholik, s nimi nebýval. Od tohto prvého stretnutia chodí Radion do kostola pravidelne. V lete nevynechal ani jednu svätú omšu.

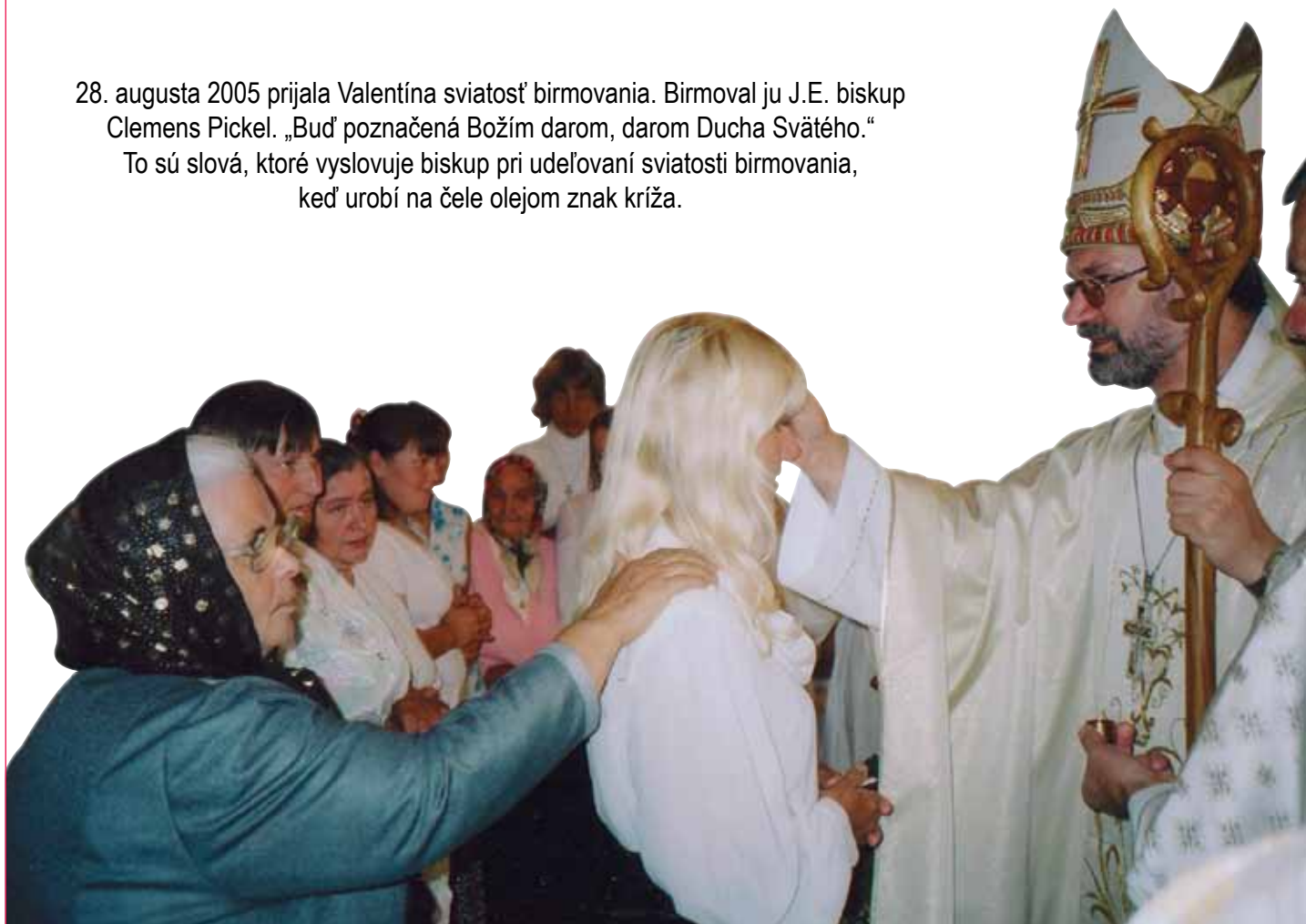
Radion sa naučil modliť ruženec, a ten sa stal jeho obľúbenou modlitbou. Bol veľmi nadaný a chcel vedieť viac, rád čítal detskú Bibliu a náboženské knihy, a tak počas prípravy na svätý krst a prvé sväté prijímanie už všetko vedel.

Po čase sme bližšie spoznali aj Radionovu temperamentnú mamu Valentínu, ktorá bola ako dieťa síce pokrstená, no vyrastala bez viery. V jej biednom domčeku žila aj babička Nina, ktorá nebola pokrstená.

Bola chromá, takže sa mohla pohybovať len s veľkou námahou. A okrem toho trpela silnými depresiami. Na začiatku bolo pre ňu ťažké otvoriť sa Bohu. Keď sme si však k nej sadli a niečo sa modlili, pozorne počúvala. Aj kňazovo požehnanie vždy prijala.

28. augusta 2005 prijala Valentína sviatosť birmovania. Birmoval ju J.E. biskup Clemens Pickel. „Buď poznačená Božím darom, darom Ducha Svätého.“

To sú slová, ktoré vyslovuje biskup pri udeľovaní sviatosti birmovania, keď urobí na čele olejom znak kríža.

Každý prvý štvrtok v mesiaci máme od 10.00 do 18.00 poklonu pred Najsvätejšou sviatosťou.

Raz, práve počas poklony mal Radion zvláštny zážitok, s ktorým sa podelil s jednou sestrou: „Sestra, dnes počas poklony som vo svojom srdci cítil naozajstný oheň a úplne jasne som pochopil: „Boh ma chce urobiť kňazom.““

Jedného dňa zaviedol Radion doma niečo úplne nového: večer sa pri posteli bábušky Niny modlil ruženec – často dokonca všetkých päť desiatkov. Keď jej bolo veľmi ťažko, prosila stará mama dokonca sama od seba: „*Radion, pod' ku mne a modli sa za mňa!*“

Toto všetko potichu sledovala Radionova mama Valentína a postupne sa aj ona začala zaujímať o vieru. Tak ako jej syn, aj ona sa naučila modliť ruženec a svojho syna dokonca sprevádzala na sv. omšu, „*aby si všetko najprv prezrela,*“ – ako povedala.

Takto prišla do rodiny nová nádej! Zapálená horlivosťou svojho vnuka, poprosila bábuška Nina dokonca o krst a na Turíce v roku 2003 bola spolu s Radionom pokrstená. Nina prijala pri krste meno Mária a do kostola sme ju museli priniesť, čo bolo pre všetkých veľmi dojímavé. Jej vnuk dostal za krstného patróna sv. Jozefa. Hoci mala starká ťažké depresie a bolesti naďalej – niekedy celé noci plakala – teraz sa už proti tomu nebúrila tak ako predtým. Pociťovala pritom dokonca útechu, že môže obetovať všetko svoje utrpenie – za svoju rodinu a predovšetkým za neveriacich, ku ktorým sama patrila viac ako 70 rokov. Malý zázrak mohla však predsa len prežiť: po prijatí pomazania nemocných depresie postupne ustúpili.

Do okamihu smrti držala v rukách ruženec, ktorý sme jej darovali k jej 72. narodeninám,

a vážne z času na čas opakovala: „*Ten už z rúk nepustím!*“

Valentína, ktorá bola so starostlivosťou o svoju matku ponechaná sama na seba, hľadala stále viac útočisko v modlitbe a vo svätej Eucharistii. Na Vianoce v roku 2003 prijala spolu so svojím synom prvé sväté prijímanie. Medzičasom sa stala jednou z najvernejších veriacich našej farnosti. Často hovorí: „*Bez kostola a bez Ježiša by som už nemohla žiť.*“ Najviac sa z toho teší asi sám Radion, o ktorom P. Johannes 21. mája 2007 v telefonickom rozhovore povedal: „*Teraz, hoci má už 16 rokov, je ešte stále našou radosťou! A vytrvalo zotráva pri svojom rozhodnutí stať sa kňazom – tak, ako to pochopil počas poklony.*“

Kazachstan -

obrovská misijná oblasť

So svojimi 2,7 miliónmi kilometrov štvorcových je Kazachstan deviatou najväčšou krajinou sveta, najväčším vnútrozemským štátom a na porovnanie rozlohy päťkrát väčší než Nemecko alebo raz tak veľký ako Francúzsko, Španielsko a Nemecko dohromady!

V tomto obrovskom mnohonárodnostnom štáte pokojne žije spolu viac ako 130 národností. Viac ako polovicu obyvateľstva tvoria Kazachovia a hoci sa Kazachstan považuje za moslimskú krajinu, iba málo zo 43 percent moslimov praktizuje svoje náboženstvo. Iba 1-2 percentá zo 17 miliónov obyvateľov sú katolíci.

V minulosti bol Kazachstan krajinou utrpenia, krajinou pokropenou krvou a slzami mnohých mučeníkov. V tridsiatych a štyridsiatych rokoch bolo do stepí Kazachstanu deportovaných mnoho ľudí rôznych národností a tu ich zabíjali nútené práce, pracovné tábory, hlad, zima a epidémie! Tým, ktorí prežili, ostala často už len viera. Keď sa Kazachstan stal v roku 1991 nezávislou krajinou, vznikli diecézy Karaganda (1999), Astana (2003) a Almaty (2003) a apoštolská administratúra Atyrau (1999). Všetky teraz čerpajú z duchovného dedičstva svojich mučeníkov.

Apoštolská administratúra Astana bola zriadená v roku 1999 a v roku 2003 bola povýšená na biskupstvo. Zároveň menoval pápež Ján Pavol II. Mons. Tomáša Petu za arcibiskupa Astany, hlavného mesta Kazachstanu, a za metropolitu mladej cirkevnej provincie.

V lete 2003 začali tri sestry spoločenstva Rodiny Panny Márie na pozvanie arcibiskupa Tomáša Petu našu misiu v Astane. Biskup nám zámerne zveril voľakedajší katolícky „kostolný dom“ Astany, v ktorom sa počas prenasledovania tajne stretávali veriaci na modlitbách a bohoslužbách.

Koncom septembra 2003 bol „kostolný dom“ renovovaný a za prítomnosti nuncia a biskupa posvätený. Keďže sa v priebehu posledných 15 rokov skoro až 60 % katolíkov vystaňovalo predovšetkým do Nemecka, aj naše farské spoločenstvo sa stále zmenšovalo a tých zopár veriacich, ktorí v Astane ešte zostali, chodí na sv. omše do katedrály v centre mesta, pretože sa tam dá dostať oveľa jednoduchšie. Štyri

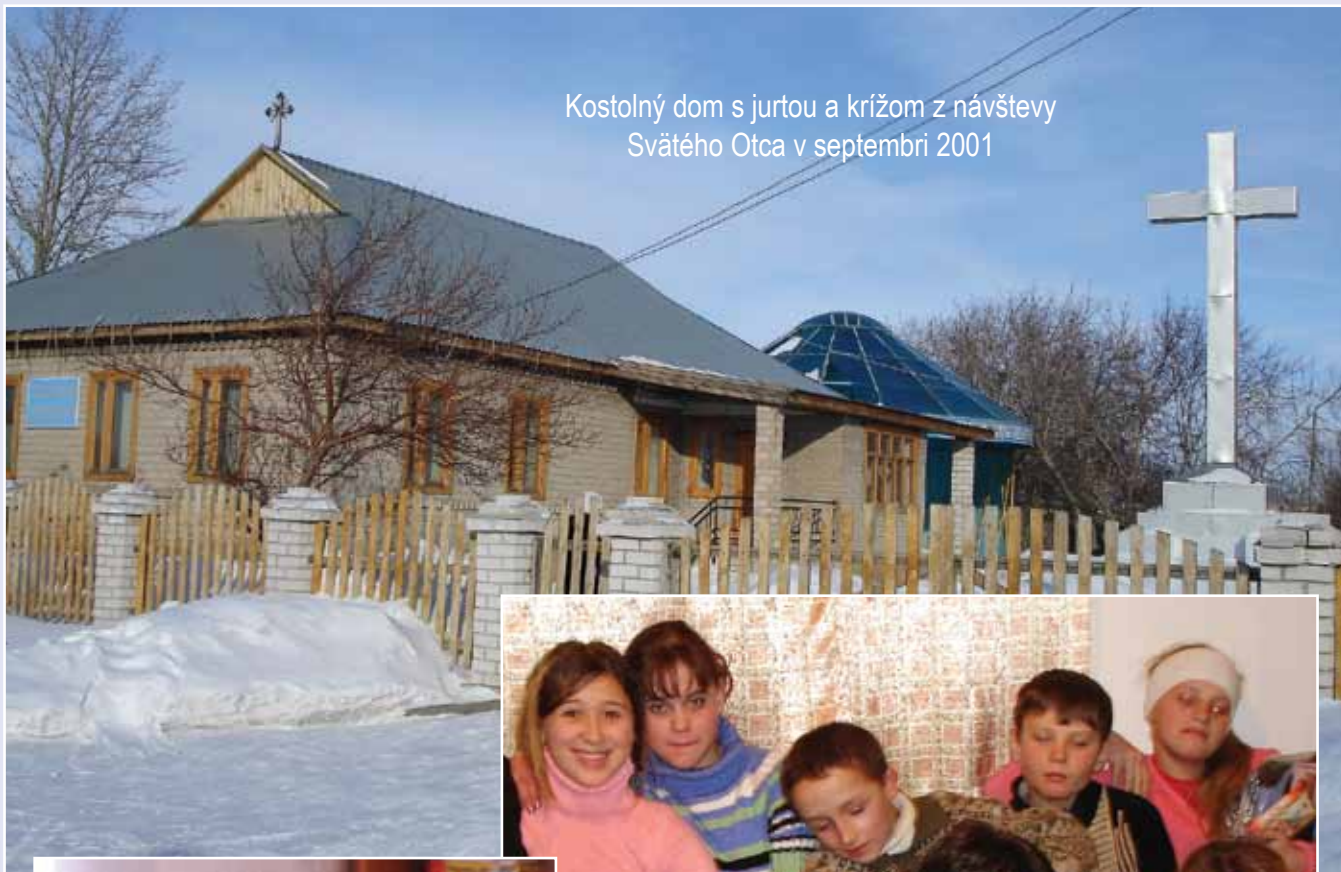
roky žijeme (tri misionárky) na okraji mesta vo veľmi chudobnom a špinavom prostredí, kde je cez leto veľmi prašno a keď prší, ideme sa „prepadnúť“ do blata.

Od začiatku sme sa ujímali našich susedov, chudobných Kazachov, Rusov, Rómov a predovšetkým zanedbaných detí v týchto okrajových častiach.

Väčšina z nich žije v barakoch v katastrofálnych podmienkach. Mnohé z nich sú choré a nezriedka už ako desaťročné siahajú po alkohole alebo sa dostanú k drogám.

Keďže deti sú vo vlastnej rodine, ale aj prostredníctvom zlých filmov konfrontované s veľkou brutalitou, ani ony samotné nemajú ďaleko ku kriminalite.

Kostolný dom s jurtou a krížom z návštevy
Svätého Otca v septembri 2001

Chlapcom a dievčatám sme začali rozprávať o Ježišovom milosrdenstve, o materinskej láske Panny Márie a o svätých. Záležalo nám na tom, aby sme im pripravili aspoň niekoľko šťastných hodín, aby sme im darovali náš čas a aspoň trošku materinskej lásky, aby sme sa s nimi zahrali, naučili ich novú pieseň alebo si niečo pekné spolu vyrobili. Hladné deti majú zvlášť rady nejakú malú sladkú dobrotu. No veľmi sa tešia aj z bochníka chleba, ktorý si môžu zobrať domov, ale aj z nového páru topánok, kabáta alebo šálu, sirupu proti kašľu alebo z farbičiek ... jednoducho zo všetkého, čo sme od Vás, milí dobrodinci, dostali.

Tak to bolo aj v dvoch detských domovoch, ktoré sme pravidelne navštevovali.

Niekedy nás poprosili o pomoc aj kňazi z iných farností, a preto sme v priebehu uplynulých rokov chodili aj do okolitých dedín, vyučovali sme katechizmus, a tak sme pripravovali deti

na krst a prvé sväté prijímanie. Väčšina z týchto detí pochádzala z neveriacich rodín a o Bohu nič nevedeli!

Nakoľko nás arcibiskup Peta poprosil o pomoc v biskupskej kúrii, náš apoštolát sa od leta 2006 podstatne zmenil. Vybavovanie telefonátov, korešpondencie, administratívnych vecí pre farnosti, dokumentácia ... aj v tom spočíva naša každodenná práca.

Okrem toho pracuje jedna z nás po celý deň ako sekretárka na sekretariáte kazašskej biskupskej konferencie. To znamená, že treba viesť vo viacerých jazykoch korešpondenciu s inými biskupskými konferenciami alebo s kongregáciami v Ríme, pripravovať podklady na porady ... a mnoho iného! Takto nám – žiaľ – nezostáva pre naše deti toľko času ako predtým, ale niekoľko hodín v týždni, v nedeľu a aj počas prázdnin patrí aj naďalej len im!

Keď pápež Ján Pavol II. počas svojej pastoračnej návštevy navštívil Astanu, biskup Tomáš Peta mu predstavil svojho generálneho vikára P. Jeana Marca Stoopu, ktorý skôr než začal pracovať v tejto funkcii, pôsobil v rokoch 1994-2001 ako misijný kňaz Rodiny Panny Márie v Šerbaktoch.

Šerbakty

„Kazašský Betlehem“

Na rozsiahlom území stepí na severovýchode Kazachstanu, v arcidiecéze Astana, neďaleko sibírskych hraníc ležia Šerbakty, kde si už v roku 1979 dali zaregistrovať prvú katolícku farnosť ruskí Nemci (Nemci vyhnaní z Povolžia).

V rokoch 1992/93 sem boli pozvaní na letnú misiu po prvýkrát bratia a sestry nášho spoločenstva. Vtedajší apoštolský administrátor pre Kazachstan a strednú Áziu Mons. Jan Pavel Lenga nám potom v roku 1994 zveril túto farnosť, ktorú sme hneď zasvätili Panne Márii. Aká to bola radosť pre množstvo ruských Nemcov!

„Konečne nám niekoho poslali!“ - hovorievali často. Medzičasom sa však, žiaľ, skoro všetci vysťahovali a naša farnosť sa stala mnohonárodnou.

Už len v samotných Šerbaktoch žije 30 rôznych národností!

Jeden kňaz, jeden brat a štyri sestry zo štyroch krajín sa toho času pravidelne starajú o Šerbakty a ďalších dvanásť dedín. Pri našej misijnej práci sa pre nás zavše aj lopata na odhŕňanie snehu môže stať životne dôležitým predmetom, keď napr. uviazneme v závejoch pri teplote mínus 40 °C cestou na katechézu. V dedinách vládne chudoba a z mnohých ľudí sa stali skutoční umelci života v boji o prežitie. Koho by potom prekvapilo, že k našej bráne prichádzajú ľudia s najrozličnejšími prosbami! Mnohí majú v tvári zapísanú beznádej. Sotva sa nájde rodina, v ktorej by nikto nepil! Tak zaberá starostlivosť o núdznych dôležité miesto v našej pastoračii!

V poslednom čase nás o pomoc prosí stále viac moslimských Kazachov, ba aj neveriacich. Samozrejme, že aj im chceme pomáhať. Týmto spôsobom tak aj my účinne prispievame k pokojnému spolunažívaniu národov tejto oblasti.

V zimnom ročnom období nás ľudia denne prosia o drevo a uhlie, veď zima tu trvá šesť mesiacov. Celé týždne vládnu teploty okolo mínus 30 °C a často musia rodiny prežiť zimu v jednej jedinej miestnosti. Na zaplatenie dreva

na jednu zimu sú potrebné tri mesačné platy, no väčšina tunajších ľudí je nezamestnaná!

Rozličným spôsobom pomáhame najchudobnejším splácať účty za elektrický prúd. Často prichádzajú za nami a prosia nás o sviečky, pretože ich už odpojili od elektriny a doma sedia potme. Niekedy sa nám podarí poskytnúť nejakej rodine dôležitú začiatočnú pomoc tým, že im kúpime ovce alebo kravu, aby si potom dokázali sami zabezpečiť vlastnú existenciu. Mimoriadne vďační sú naši chorí, ktorí sú často ponechaní sami na seba. Ale v podstate sme my tými, čo sú obdarovaní, keď im prinášame útechu a pomoc pre dušu a môžeme ich pripraviť na kresťanskú smrť. Len vďaka Vašej podpore, milí dobrodinci, sa nám darí zabezpečiť pre nich lieky, ktoré by si inak nemohli dovoliť, lebo sú pre nich veľmi drahé, alebo im dokonca sprostredkujeme operáciu, ktorá im môže zachrániť život.

Naše vzťahy s miestnym sociálnym úradom sú veľmi dobré. S radosťou sa podelíme s nimi, ako aj so štátnym detským domovom o oblečenie, obuv, hygienické potreby, matrace, hračky – jednoducho o všetko, čo nám Vy zo Západu posielate.

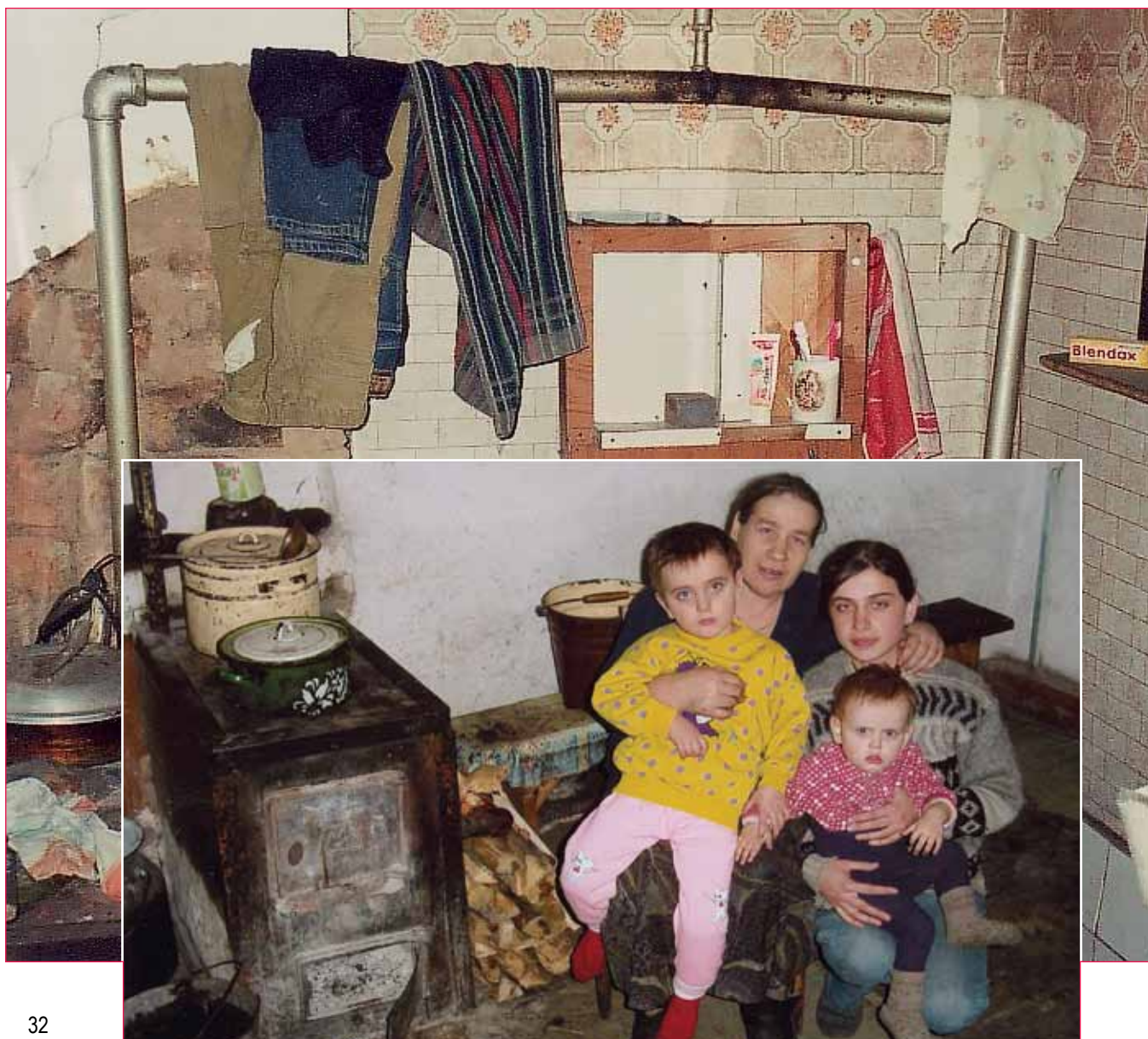
Opätovne sa presviedčame, aké otrasné sú bytové podmienky niektorých rodín. Akí sú však všetci vd'ační, keď za nich prevezmeme náklady na opravu domov alebo im pomôžeme pri hľadaní lepšieho bývania!

Zvlášť nám ležia na srdci deti a mladí, a aj preto sme sa v priebehu posledných rokov stali riadnou „detskou farnosťou“, ktorú náš diecézny biskup Mons. Tomáš Peta s úsmevom nazýva „Kazašský Betlehem“.

Celé to začali štyri hladné deti, ktoré k nám pravidelne chodili žobrať chlieb. My sme v roku 1995 otvorili detskú kuchyňu s cieľom uchrániť deti pred kradnutím. Medzičasom tu dostáva denne teplé jedlo do sto detí a pre mnohé z nich sa detská kuchyňa stala útočiskom a domovom. Je to pre nás skutočne veľká výzva, aby sme

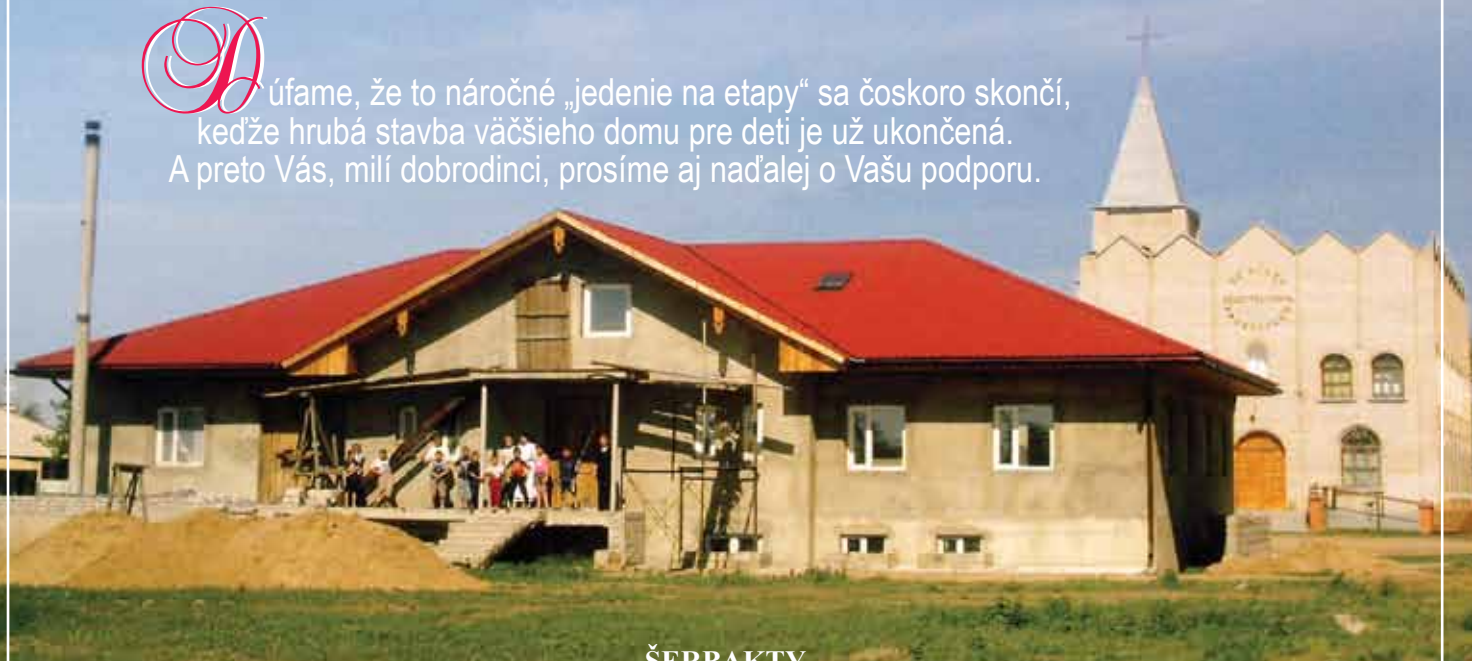
dokázali byť pre malých i väčších láskavým otcom i mamou zároveň, keďže mnohí z nich rodičov nemajú. Pri športe a hrách, ale aj keď hráme na nejakom hudobnom nástroji – vždy musíme využiť každú príležitosť, aby sme ich formovali tak po ľudskej, ako aj po náboženskej stránke. Veď v domácich podmienkach sa sotva naučia vzájomnej ohľaduplnosti, sotva sa budú vedieť správať k sebe milo, sotva sa naučia podeliť, poďakovať sa alebo poprosiť o odpustenie.

S deťmi sa pred jedlom každý deň modliame. Moslimské deti to tiež robia svojím spôsobom. Svätá omša a všetky náboženské aktivity sú, samozrejme, dobrovoľné. Ale aj malí Kazachovia počúvajú so záujmom, keď im čítame zo Svätého písma alebo im rozprávame o svätých.

úfame, že to náročné „jedenie na etapy“ sa čoskoro skončí,
keďže hrubá stavba väčšieho domu pre deti je už ukončená.
A preto Vás, milí dobrodinci, prosíme aj naďalej o Vašu podporu.

Vďaka, milý Tolik!

Už niekoľko rokov cestujeme každú nedeľu popoludní cez kazašskú step do Malinovky, aby sme tam priniesli sv. prijímanie rusko-nemeckým veriacim a aby sme sa s nimi modlili. Pred tromi rokmi v lete 2004 sme tam spoznali babičku Gaľu a jej 38-ročného, ťažko postihnutého syna Tolika († 2005). Oboch sme odvtedy pravidelne navštevovali.

Ked' sme po prvýkrát vstúpili do ich malého domu, boli sme hlboko dojatí. Ako kôpka nešťastia ležal Tolik vo svojej posteli už 20 rokov, neschopný hýbať sa už od detstva. Hoci mu zmrzačené končatiny spôsobovali strašné bolesti, usmial sa na nás. Jeho matka viditeľne trpela spolu so svojím jediným synom. Okrem toho jej len pred niekoľkými dňami zomrel manžel. So slzami v očiach nám rozprávala, že Tolik, ktorý bol zvyknutý na oddanú starostlivosť svojho otca, nedokázal jednoducho pochopiť, že ten už viac neprišiel. „Odmietam

každú pomoc a čaká, kým mu otec – ako obyčajne – prinesie čaj a kekсы, oholí ho a umyje.“ Až o tri mesiace neskôr, po jednom dojímavom sne so svojím otcom, dokázal Tol'ka, ako sme nášho nového priateľa často láskyplne nazývali, prijať smrť svojho otca.

Aj mama Gaľa, ktorá bola síce v mladosti pokrstená, ale vyrástla bez hlbšieho poznania svojej pravoslávnej viery, pochopila s pomocou P. Bonaventúru, že svoje utrpenia, dokonca späťne aj všetky tie predošlé – a mala ich vo svojom živote veľa – môže obetovať Ježišovi,

že každá bolesť sa stane vzácnou a zjednotená s Ježišovým utrpením aj nekonečne hodnotnou. Prekvapene a šťastne povedala: „*To mi ešte nikto nepovedal, že utrpenie sa dá obetovať.*“ Keď sa P. Bonaventúra jednoducho spýtal aj Tolika, či chce aj on svoje bolesti a utrpenie obetovať Bohu za záchranu duší, Tolik jasne a bez zaváhania odpovedal: „*Áno!*“ V akej miere dokázal rozumom prijať toto posolstvo spoluvykupiteľstva, to presne nevieme. Jedno je ale isté: Tolik bol ako baránok.

Takmer stále sa usmieval. Keď sme ho navštívili, pozeral sa na nás a každému povedal: „*Lúbim ťa!*“

Potom sa s nami rád pomodlil a tešil sa, keď sme mu občas zaspievali nejakú pieseň.

Keď sa necítil dobre, vyčerpane hľadel Tolik len na obraz milosrdného Ježiša, ktorý dostal od nás ako dar. No nikdy sa nestáľoval. Oveľa viac vychádzal z neho veľký pokoj a často nás zahanbovala jeho oddanosť a trpezlivosť, s akou niesol všetky bolesti. Mama Gaľa sa nepohla od neho, až kým nezomrel (vo veku 40 rokov). Nechceme Tolika „vyhlásiť za svätého“, ale sme pevne presvedčení, že zo skrytého utrpenia tohto láskyplného človeka vychádza mnoho požehnaní pre dedinu Malinovka, pre našu misijnú stanicu a pre celý Kazachstan. Ako veľmi museli mať Toľu v dedine radi, o tom sme sa presvedčili, keď deti, ktoré išli na prvé sväté prijímanie, chceli byť pri Toľovi, keď sa dozvedeli, že zomiera.

Guľový blesk

Od Tolikovej smrti žije Gaľa sama. Dobre pripravená prijala na jar v roku 2006 prvé sv. prijímanie vo veku vyše 70 rokov.

Nielenže má dobré srdce, ale je zároveň aj pevná vo viere, naučila sa dôverovať Božej všemohúcnosti a láske.

V lete 2006 bola v Kazachstane veľká búrka. Viacerí pastieri, ktorí pásli v rozsiahlej kazašskej stepi svoje stáda koní, kráv, kôz a oviec, sa stali obeťami tohto živlu. Aj Gaľa zažila počas tejto búrky čosi neobyčajné a nebezpečné. Na našu prosbu porozprávala o tom v nedeľu veriacim v kostole:

„*Bola strašná búrka a zrazu stála vo dverách moja suseda. Bola vzrušená a triasli sa jej kolená. Celá bez seba dychčala: ‘Udrel u mňa guľový blesk! Cez zásuvku! Teraz krúži celý čas okolo stien a už nevie nájsť cestu von.’ Tu som okamžite zobrala nádobu so svätenou vodou a bežala som s ňou do susedného domu. Keď som tam uvidela veľkú ohnivú guľu, ktorá sa*

blýskajúc ustavične pohybovala pozdĺž stien, bola som tiež zhrozená a dostala som strach. Niečo také som ešte nikdy nevidela! V strachu som sa začala nahlas modliť: ‘Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje ...’, a zároveň som svätenou vodou kropila všetky strany. Tu sme počuli strašný úder! Blesk si cez stenu prerazil dieru a zrazu bol vonku! Poviem vám, tu som na vlastné oči videla Božiu pomoc!’“ Týmito slovami ukončila svoje rozprávanie. Mimochodom, Gaľa je múdra žena so zdravým sedliackym rozumom, ktorá, samozrejme, vedela, že keď sa voda dotkne elektriny, je životu nebezpečná. Ale v tomto okamihu jednoducho hľadela len na Boha a len Jemu dôverovala.

Prostredníctvom detí našla vieru

Už od roku 2003 nám pomáha pri výdaji šiat a v našej službe chudobným Nataša Almuchametová, ktorá pochádza z Nemecka. Je nám taká blízka ako sestra.

Jej dve staršie deti, Sarina a Marat (z prvého, anulovaného manželstva, ktoré uzavrela s alkoholikom), pomohli nájsť cestu k viere nielen svojej matke, ale aj dvom mladším nevlastným sestrám z druhého manželstva, Almire a Dinare.

Všetky jej deti už štyri roky prichádzajú do detskej kuchyne a dve staršie, ktoré už boli pravoslávne pokrstené, sa začali horlivo modliť, aby sa aj ich mama dala pokrstiť a aby dala pokrstiť aj dvoch mladších súrodencov. Zdalo sa, že to nebude možné, veď Natašin druhý manžel Nurlan je kazašský moslim. Nataša, ktorá doteraz o viere nič nevedela, sa napriek tomu otvorila Božej milosti a stále viac si priala patriť do Katolíckej cirkvi. Živo sa zaujímala o všetko, čo sa týkalo Boha, a už pred sviatosťou

krstu sme ju často videli, ako sa v tichu dlho modlí pred Najsvätejšou sviatosťou.

A potom prišiel ten deň (26 jún 2005 – bolo to práve na jej narodeniny), keď šťastná Nataša po súhlase svojho manžela moslima prijala sviatosť krstu. Spolu s ňou boli pokrstené aj jej dve dcéry – štvorročná Almira a šesťročná Dinara. Obe dievčatá sa na krst už vopred tak veľmi tešili, že malá Almira sa niekoľko dní pred krstom pri vstávaní stále pýtala: „Mama, už som pokrstená?“

*T*akýto sviatok je aj pre nás útechou a radostnou slávnosťou. Tento príbeh má svoje pokračovanie. 80-ročná Natašina matka Katarína, ktorá patrí k baptistom, nám v máji 2007 povedala: „Po krste mojej dcéry som prečítala všetky jej knihy o Panne Márii a v srdci som stále lepšie chápala, že Mária nie je obyčajná žena, ale že si ju vyvolil Boh, aby nám priniesla Vykupiteľa. U baptistov som sa už viac necítila dobre, pretože som nedokázala pochopiť, prečo nechcú prijať Pannu Máriu. Matka patrí predsa do rodiny!“ A keď babička Katarína videla, ako sa jej dcéra a vnúčatá modlia ruženec, bola si úplne istá: „Chcem byť tam, kde je Mária a moja rodina! Je to jednoducho pekné, ak patríme všetci do JEDNEJ Cirkvi.“ Od Vianoc 2006 chodí 80-ročná Katarína na hodiny náboženstva a na jeseň 2007 by mala prijať sviatosti.

Vďaka ...

Ak sme teda s Vami, milí priatelia a dobrodincí, mohli nahliadnuť do všedného dňa našich misijných staníc a do života jednotlivcov, ktorí sú Vám zverení, chceli by sme Vám vyjadriť najskôr našu vďaku za všetko dobré, čo robíte pre nás, pre našich kňazov, bratov a sestry.

Úprimné poďakovanie vyslovujeme celkom osobitne aj v mene tých, ktorí sú už roky v našich staniach podporovaní práve vďaka Vašej

častej a pravidelnej podpore. Niektorí z Vás dokonca ešte upozornili aj svojich priateľov a známych na naše misijné projekty, a tí sa originálne, napr. prostredníctvom benefičných koncertov, bazárov či rôznymi zbierkami alebo tombolou stali dobrodincami nášho spoločenstva.

Všetkým, všetkým na tomto mieste vyslovujeme tisíckrát úprimné Pán Boh zaplať! Pán Boh zaplať za každú malú alebo veľkú, duchovnú či materiálnu podporu, námahu a spoluprácu!

... a prosba

Pri čítaní tohto Víťazstva Srdca sa Vášho srdca iste osobitne dotkol nejaký náš zážitok, nejaká príhoda alebo správa. Preto určite pochopíte a prijmete našu prosbu, aby ste i naďalej sprevádzali svojimi modlitbami našich – ešte často mladých kňazov a sestry, ktorí pracujú v misiách. Pretože pred materiálnou podporou a dobročinnosťou potrebujeme najskôr Vašu duchovnú pomoc, Vaše modlitby a obety, bez ktorých by sme v misii tak dlho nevydržali! A okrem toho nám toto vzájomné vnútorné puto umožňuje pevnejšie vrastať do jednej veľkej duchovnej rodiny.

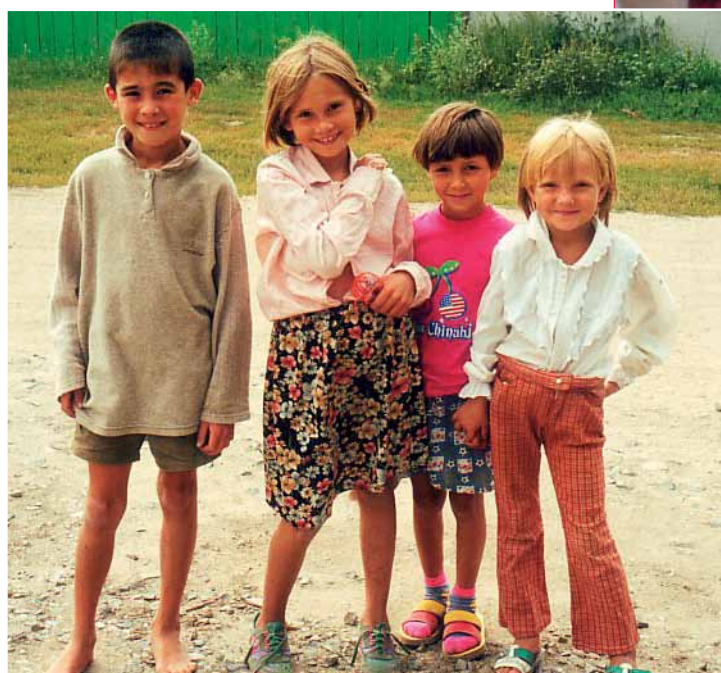
Naše spoločenstvo je však i naďalej odkázané na Vaše príspevky, pretože väčšina diecéz, v ktorých pôsobíme, je veľmi chudobná. A keďže – v dôvere v Božiu prozreteľnosť – vykonávame svoju prácu vedome bezplatne, nemôžeme očakávať žiadnu mzdu. A teda celkovú finančnú zodpovednosť za nás všetkých musí niesť naše

spoločenstvo samo. Preto Vás znovu a opäť zo srdca prosíme, aby ste materiálne podporili našu misijnú prácu, našu starostlivosť o chudobných a núdznych, o deti a rodiny; aby ste pritom pamätali aj na často veľmi namáhavé opravy našich kostolov a kaplniek.

Aj my sami by sme Vás chceli opäť poprosiť o pomoc, pretože – ako si môžete domyslieť, musíme financovať aj naše živobytie, a to nehovoríme o výdavkoch na benzín a o pravidelných nákladoch na obnovu víz a poistení.

Môžete si vybrať konkrétnu misijnú stanicu a zvoliť si ju ako „heslo“ pri odosielaní finančnej pomoci. Osobitne sme však vďační aj za všetky neviazané (nekonkretizované) príspevky, ktoré môžeme použiť pre tie misie, ktoré aktuálne najviac potrebujú Vašu pomoc.

*Už teraz veľké PÁN BOH ZAPLAŤ od Vašich misionárov
zd'aleka a zblízka!*

Okol'vek ste urobili

jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ Mt 25,40

Vydavateľ: Rodina Panny Márie
Redakcia: Víťazstvo Srdca
Materský dom sestier
985 11 Stará Halič 2

Fax: 00421/ 47/ 45 12 466
E-mail: vitezstvo_srdca@familiemariens.org

Tlač a rozposielanie: Alfaprint, Martin

Registrácia MK SR 162/90 MIČ: 49 493
S cirkevným schválením:
Mons. Eduard Kojnok, rožňavský biskup

Bankový účet: 4 220 129 904 / 3100
Rodina Panny Márie
Ľudová banka, a. s., pobočka Nitra

Náklady na pokrytie tlače: 200 Sk za 6 výtlačkov ročne (bez poštovného).

Na želanie tých, ktorí nás chcú podporiť, sa ku každému časopisu prikladá poštová poukážka.

Všetky fotografie v tomto vydaní: ©RPM

